

Lindberg: Ja, dersom jeg ikke betragtede det som uærdigt og upassende, at en saa vigtig Sag som den nærværende gik igjennem uden videre Omtale, skulde jeg under de Standigheder, hvori jeg for Øieblikket befinder mig, visstnok ikke have begjæret Ordet; men jeg vil dog forsøge, om det ikke var muligt endnu at reise en Debat om denne Sag, idet jeg navnlig endnu engang vil henlede Opmærksomheden paa, hvad vort Folk og vort Land udsættes for ved Vedtagelsen af en Lov som den foreliggende, og hvad Følgen vil blive for vore commercielle og industrielle Forhold, naar Toldgrændsen flyttes hen paa et Sted, hvor Finantsministeren selv har erklæret, at den vanskelig kan bevogtes, flyttes hen paa et saadant Sted, hvor det er aldeles klart at forudsæe, at hvad der skulde komme Statskassen tilgode og i en vis Grad tjene til at betrygge den danske Handelsstand og de danske Industriedrivende, aldeles vil gaae tabt for dem og væsentligst komme til at tilflyde Smuglere, til hvilke vi dog ikke kunne have til Hensigt at votere Noget. Dersom det ikke kan modsiges — og jeg troer, at ingen forstandig og erfarne Mand kan modsiges det — at det er umuligt at bevogte en Toldgrændse, hvor Befolkningen baade foran og bag den har et saadant Sindelag, at den endog sætter sin Væge og Glæde i at ville svige for Tolden, og aldeles ikke mener, at dette er en moralsk Forbrydelse, men er Noget, som følger af sig selv, og at, naar man blot kan slippe godt deraf, saa har man gjort en god Gjerning, dersom, siger jeg, dette maa indrømmes, dersom vi ere enige herom, og see vi hen til de Forhold, som ere tilstede, og til den Linie, som Toldgrændsen skal lægges paa, da kunne vi ikke være uvidende om, at Befolkningen baade norden og søndenfor denne Linie vil mene, at de gjøre deres „große deutsche Vaterland“ en stor Tjeneste ved at kunne indsmugle tyske Producter her i Landet, og ville ansee det for en stor Væge for dem, naar de kunne narre „die dumme Dänen“, saa at de faae alle disse Varer paa dem, uden at der betales en Hvid eller Skilling i Told. Men ved vor Stemme her at bevirke, at den danske Handelsstand og de danske Industriedrivende, som svare Skatter og Afgifter til Kon-

gens Kasse paa en ærlig Maade, skulle lide et Tab, fordi de ikke kunne concurrere med disse Smuglere, det synes jeg dog, at det danske Folk og det danske Folkething vel skulle tage under Overveelse, inden de beslutte Saadant ved at give en Stadfastelse til en saadan Forlæggelse af Toldgrændsen, som her er paa-tænkt.

Finantsministeren: Jeg agter Consequentsen i den ærede Rigsdagsmands Modstand, om jeg end ikke kan billige den; men jeg kan ikke finde mig foranlediget til at imødeskomme hans Ønske om at gjenoplive Discussionen ved at imødegaae hans Bemærkninger. Jeg skal kun gjentage en eneste factisk Oplysning, som jeg tidligere har givet, men som synes at være overhørt af den ærede Rigsdagsmand, den nemlig, at der vel fra Regjeringens Side har været udtalt, at denne Toldgrændse havde sine Vanskeligheder med Hensyn til Bevogtningen, men at det aldrig fra Regjeringens Side har været udtalt, at disse Vanskeligheder vare uovervindelige.

Lindberg: Jeg har heller ikke forstaaet det saaledes, at Regjeringen havde sagt, at Vanskelighederne vare uovervindelige; men jeg mener at have et saadant Kjendskab til disse Forhold og et saadant Kjendskab til, hvorledes Stemningen er i Holsteen, at jeg virkelig troer, at det næsten er umuligt for Regjeringen der at bevare en Toldgrændse, uden at have en militair Gordon. Det er vel en temmelig almindelig Forestilling, at den nuværende Misstemning i Holsteen kun er en Følge af de nylig stedfundne Begivenheder, af den Krig, som har været mellem os for kort siden; men det forholder sig virkelig ikke saaledes. Saalænge jeg kan huske tilbage, har den samme Stemning været i Holsteen mod de Danske, som nu findes der den Dag idag. Jeg har seet og er tilfældigvis i Besiddelse af en Rapport fra Brigadeførst Ewald, der commanderede den 2den Brigade i den forrige Krig fra 1807—14, den Brigade, som under de fjendtlige Troppers Indrykning holdt sig ved Stecknitzfloden og deltog i Slaget ved Sehestedt. I denne Rapport, der er stilet til Hs. Majestæt Kong Frederik den Sjette, forklarer Ewald, hvilke Calamiteter han havde at kæmpe med, og anfører